

ЩЕ ДОЙДЕ ПЕСЕН

стихове от Георги Парушев

Изповед пред слънцето

Аз съм разпиляна участ,
белег от рана,
жив възлен сред ледено блато,
който бавно догаря
в сърцата на своите братя.
Аз съм анемичното проклятие
срещу вълчите зъби,
все за някого закърпен,
безвъзвратно обречен
да немея пред злото.
Аз съм зрънце в
живителната влага
от остри забрани опасно,
така да раста,
че да не надмина бодила.
Аз съм заченат от
моего време.
Сам ли трябва да се спася?

Мъжки истини

В морето истините
са по-мъжки.
Черупките ги изхвърлят на брега.
Затуй ще те чакам,
моя жива мечта,
не на брега - тая крепост
на хрътки,
ръждявали думи,
излъскани до блясък,
тая кангилена надпревара
да си първи.
Аз виждам -
друго спасение няма.
Ще те чакам
на върха на вълните!

Предизвикан отговор

Съкровено нося земята си
люлчина,
тъй както катуна своето
колело.
Аз съм поруганата истина,
преписана на мойто потекло.
Казват, че съм конекрадец,
че съм мамел богове.
Вярно е! Но не съм подлец.
Свободата нося
на своите рамене.
Душата си ора със
собствен плуг.
На пътищата съм
прокълнат внук.
Може да изглеждам дребен
в стиха си.
Да ме пъдиш в задния си двор.

Като птица гледам отвисоко.
Семка съм на жулав бор.
Съкровен нося земята си
Българска,
тъй както катуна своето
колело.
Аз съм закалената истина,
пазена от мойто потекло.

Капка свобода

Музика на цигани да гишаш,
като въздух от борова гора,
трябва бос в огъня да стъпиш,
за да откриеш
колко струва
капка свобода.

Мама и мостът

В нощите на моята
неопитоменост
мама ме къпеше със светлина.
Тя викаше всички ветрове
с надежда
семето ми да покълне
до звездите,
които ме следят като очите ѝ.
От денонощно бдение над мен
главата ми рисува
един портрет,
който заковах
на видно място в душата си.
А днес,
щом дойдат
несътворените ми дни
и пропад зее някъде до мен -
тя идва.
Себе си превръща в мост
и аз вървя нататък.

Махала

Тук времето не струва нищо.
Тук времето е някъде.
Събуите си луксозните обувки,
пръстта обича босите крака.
Махнете поводите от главите.
Сърбайте с шепи

непорочната и свобода.
На огъня езиците -
живи ще ги видите.
Момичета с възлени очи
звездите паят.
Мъжете - корабни въжета,
логката ви няма да удавят.
Ключалките на вратите
са ръждявали.
Боров въздух ще ви отвори.

Номадска кръв

В китарата ми е надеждата -
така издраскана,
протрита
от свирене любов,
тази спътница
на всичките ми пътища,
спасителка
на слънчевите групировки
и на крадците на трохи.
В китарата ми е надеждата -
тази неурочасана
жажда за живот,
непрокопсана номадска кръв,
скочила над себе си.

Чувате ли?
Тази нощ пак ще горя -
в китарата ми е надеждата!

Циганка

Казват, че може да гадае.
Да отвори с лека ръка
решетката на чувствата.
Да поизлъже.
Дори и себе си.
Докоснеш ли я с нежна ръка,
ще повярваш на всичко.
Трябва цял живот магията
да носиш.
Да се молиш пред буйна река
топлината на очите ти
да не отнеме.

Иначе
все тъй ще си даваш парите.
И щом се прибереш у дома,
напразно ще чакаш цветните
сънища.

Поетът Георги Парушев е роден на 4 юни 1950 г. в град Сливен. Носител е на литературната награда „Цветан Зангов“ и на първа награда от конкурса за ромска поезия у нас. Стиховете му са превеждани на английски и руски. „Ще дойде песен“ е първата му самостоятелна книга.